

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
---	--

מנחות-הקומץ את המנחה		Talmud Navigator									
מזמרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
הציץ מרצה על אכילות	רבנן סברי:			♦	■	!		◊			טו.
אין הציץ מרצה על אכילות.	רבי יהודה סבר:			♦	■	!		◊			טז.
והא עולין, דהציץ מרצה על העולין, ופליגין	רב הונא בריה דרב נתן לרב פא:					⚡		◊			טז.
נטמא אחד מן הבזיכין - רבי יהודה אומר: שניהם יעשו בטומאה, לפי שאין קרבן ציבור חלוק	דתניא: [רבי יהודה]			♦	■	⚡		◊			טז.
הטמא בטומאתו והטהור בטהרתו	חכמים:			♦	■	⚡		◊			טז.
אפילו שבת אחד טמא וכל השבטים טהורין - יעשו בטומאה, לפי שאין קרבנות ציבור חלוק	ועוד, אמר רב אשי: ת"ש, רבי יהודה:					⚡		◊			טז.
והכא מאי הציץ מרצה איכא?						⚡					טז.
נטמאת אחת מן - החלות או אחת מן הסדרין - רבי יהודה אומר: שניהם יצאו לבית השריפה, לפי שאין קרבן ציבור חלוק	ועוד, האמר רבינא: ת"ש: [רבי יהודה]			♦	■	⚡		◊			טז.
הטמא בטומאתו והטהור יאכל	חכמים:			♦	■	⚡		◊			טז.
ואם איתא, לפי שאין הציץ מרצה על אכילות מיבעי ליה						⚡		◊			טז.
תלמוד ערוך הוא בפיו של רבי יהודה, שאין קרבן ציבור חלוק.	אלא א"ר יוחנן:					!		◊			טז.
התודה מפגלת את הלחם, והלחם אינו מפגל את התודה.									■		מ.
כיצד? שחט את התודה לאכול ממנה למחר - היא והלחם מפוגלין, לאכול מן הלחם למחר הלחם מפוגל והתודה אינה מפוגלת.									◊		מ.
הכבשים מפגלין את הלחם, והלחם אינו מפגל את הכבשים.										■	מ.
כיצד? השוחט את הכבשים לאכול מהן למחר - הם והלחם מפוגלין, לאכול את הלחם למחר - הלחם מפוגל והכבשים אינן מפוגלין.										■	מ.
מ"ט?									^		ג.
אילימא משום דרב כהנא									!		טז.
מנין ללחמי תודה שנקראו תודה? שנאמר: (ויקרא ז') והקריב על זבח התודה חלות	דאמר רב כהנא:								■	!	טז.
אי הכי איפכא נמי?									⚡		טז.
הא לא קשיא, לחם איקרי תודה, תודה לא איקרי לחם									!		טז.
הכבשים מפגלין את הלחם והלחם אינו מפגל את הכבשים	אלא הא דקתני:					⚡		◊			טז.
לחם היכא אשכחן דאיקרי כבשים?						⚡					טז.
אלא היינו טעמא, לחם גלל תודה ואין תודה גלל דלחם, לחם גלל דכבשים ואין כבשים גלל דלחם.						!		◊			טז.
וצריכי, דאי אשמעינן תודה, התם הוא דכי מפגל בלחם לא מפגל תודה, משום דלא הווקקו זה לזה בתנופה, אבל כבשים דהווקקו זה לזה בתנופה, אימא כי מפגל בלחם ליפגלי נמי כבשים, צריכא.									■		טז.
השוחט את התודה לאכול כזית ממנה ומלחמה למחר, מהו? לאיפגולי תודה לא מיבעיא לי, השתא כולו מלחמה לא מיפגלא, ממנה ומלחמה מיבעיא? כי קא מיבעיא לי - לאיפגולי לחם, מי מצטרפה תודה לאיפגולי ללחם או לא?	בעא מיניה ר"א מרב:								^	◊	טז.
אף בוז, הלחם מפוגל והתודה אינה מפוגלת.	אמר ליה: [רב]								!		טז.
ואמאי? לימא קל וחומר, ומה המפגל אין מתפגל, הבא לפגל ולא פיגל אינו דין שלא יתפגל									⚡		טז.
ומי אמרינן קל וחומר כי האי גוונא?									⚡		טז.
מעשה באחד שזרע כרמו של חבירו סמדר, ובא מעשה לפני חכמים, ואסרו את הזרעים והתירו את הגפנים	והתניא:								⚡		טז.

disputants- חולקים נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review שאלה- challenge מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה- story מקרא- key	מימרא- statement קושיא- challenge שאלה- question תירוץ- answer ראיה- proof
--	---

מנחות-הקומץ את המנחה		Talmud Navigator									
ממרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
ואמאי? לימא קל וחומר הוא, ומה האוסר אינו נאסר, הבא לאסור ולא אסר אינו דין שלא יתאסר											
הכי השתא, התם קנבוס ולוף אסרה תורה, שאר זרעים מדרבנן הוא דאסירי, האי דעביד איסורא קנסוה רבנן, האי דלא עביד איסורא לא קנסוה רבנן, אבל הכא לימא ק"ו.											
ואיכא דמתני לה אכבשים:											
השוחט את הכבשים לאכול כזית מהן ומלחמן, מהו? לאיפגולי כבשים לא קא מיבעיא לי, השתא כולו מלחם לא מפגלי, מהן ומלחמן מיבעיא? כי קא מיבעיא לי - לאיפגולי לחם, מי מצטרפי כבשים לאיפגולי ללחם או לא?	בעא מיניה רבי אלעזר מרב:										
אף בוז, הלחם מפוגל והכבשים אינן מפוגלין.	אמר ליה: [רב]										
ואמאי? לימא ק"ו, ומה המפגל אינו מתפגל, הבא לפגל ולא פיגל אינו דין שלא יתפגל											
ומי אמרינן ק"ו כי האי גונא?											
מעשה באחד שזרע כרמו של חבירו סמדר וכו'	והתניא:										
ואמאי? לימא ק"ו, מה האוסר אינו נאסר, הבא לאסור ולא אסר אינו דין שלא יתאסר											
הכי השתא, התם קנבוס ולוף אסרה תורה, שאר זרעים מדרבנן הוא דאסירי, האי דעביד איסורא קנסוה רבנן, דלא עביד איסורא לא קנסוה רבנן, אבל הכא לימא ק"ו.											
מאן דמתני לה אתודה, כל שכן אכבשים ומאן דמתני לה אכבשים, כבשים הוא דהזקקן זה לזה לתנופה, אבל תודה דלא הזקקה זה לזה בתנופה - לא.											
השוחט את הכבש לאכול כזית מחבירו למחר, מהו? חבירו כבש משמע ולא מפגל, או דלמא לחם משמע ומפגל ליה?	רבה זוטרי בעי לה הכי, בעא מיניה ר' אלעזר										
תניתיה:	אמר ליה: [רב]										
שחט אחד מן הכבשים לאכול ממנו למחר - הוא פיגול וחבירו כשר, לאכול מחבירו למחר - שניהם כשרים	[תנן]										
אלמא חבירו כבש משמע											
דלמא דפריש ואמר חבירו כבש.											
הזבח מפגל את הנסכים משקדשו בכלי, דברי ר"מ, והנסכים אינן מפגלים את הזבח.											
כיצד? השוחט את הזבח לאכול ממנו למחר - הוא ונסכיו מפוגלין, להקריב נסכיו למחר - הנסכים מפוגלין, הזבח אינו מפוגל.											
נסכי בהמה חייבין עליהן משום פיגול, מפני שדם הזבח מתירן לקרב, דברי ר"מ	ת"ר: [רבי מאיר]										
והלא אדם מביא זבחו היום ונסכיו עד י' ימים	אמרו לו לרבי מאיר:										
אף אני לא אמרתי אלא בבאין עם הזבח	אמר להן: [רבי מאיר]										
אפשר לשנותו לזבח אחר.											
קסבר ר"מ: הוקבעו בשחיטה כלחמי תודה.	רבא:										
לוג שמן של מצורע חייבין עליו משום פיגול, מפני שדם אשם מתירו לבהונות, דברי רבי מאיר	ת"ר: [רבי מאיר]										
והלא אדם מביא אשמו היום ולוגו מיכן ועד י' ימים	אמרו לו לרבי מאיר:										
אף אני לא אמרתי אלא בבא עם האשם	אמר להן: [רבי מאיר]										
אפשר לשנותו לאשם אחר.											
קסבר רבי מאיר: הוקבעו בשחיטה כלחמי תודה.	רבא:										